

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.677 van 29 september 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 15 juli 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 17 juni 2008 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekende partij komt op 19 december 2005 het Rijk binnen en dient op 29 december 2005 een asielverzoek in. Deze aanvraag wordt op 6 oktober 2006 afgewezen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen middels een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigert in beroep bij arrest nr. 12.212 van 3 juni 2008 de erkenning van de status van vluchteling en weigert de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 17 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...) wordt aan de persoon die verklaart te heten B. Y. A. (...) het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Reden van de beslissing:

Op 05/06/2008 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen. (...).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid.

De verwerende partij werpt een exceptie van niet ontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang bij de huidige vordering. Verwerende partij betoogt dat een eventuele schorsing of nietigverklaring van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geenszins maakt dat verzoekende partij niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven. De schorsing of nietigverklaring van het bevel wijzigt de verblijfssituatie van verzoekende partij niet en na vernietiging van dit bevel zal een nieuw bevel ter kennis moeten worden gebracht.

Artikel 75 § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) in toepassing waarvan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevaardigd, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingen-status weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.”

Verwerende partij beschikt in deze slechts over een gebonden bevoegdheid om de vreemde-ling, die niet als vluchteling is erkend en aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Dit betekent niet dat verzoekende partij steeds automatisch zijn belang zou verliezen om de wettigheid van een dergelijk bevel te betwisten. Er zijn gevallen denkbaar waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht. Steeds dient te worden onderzocht of verzoekende partij een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het

grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (R.v.St. nr. 129.004, 9 maart 2004).

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep.

In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 61/2, 61/3, 61/4, 61/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3, 13 en 15 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 en van het algemeen principe van behoorlijk bestuur.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motiveringsplicht verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St. nr. 110.071, 6 september 2002; R.v.St. nr. 129.466, 19 maart 2004; R.v.St. nr. 132.710, 21 juni 2004; R.v.St. nr. 141.180, 24 februari 2005). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers vastgesteld dat aan verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd en dat zij illegaal in het Rijk verblijft daar zij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. In de bestreden beslissing wordt tevens geduïd op welke wettelijke basis, in het bijzonder artikel 7 eerste lid 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 75 § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, deze beslissing is gesteund. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (zie R.v.St. nr. 105.103, 26 maart 2002). Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond. Verder dient vastgesteld dat uit het middel blijkt dat verzoekende partij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. Verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (*cf.* R.v.St. nr. 116.486, 26 februari 2003).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling betreffende het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. In de uitoefening van zijn wettelijk toezicht is de Raad enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoekende partij beperkt zich dienaangaande in haar verzoekschrift tot te stellen dat:

“de verzoekende partij op het ogenblik dat zij in België is aangekomen (20/10/2005) nauwelijks 16 jaar was;

Dat zij gedwongen werd om in de prostitutie te stappen door een vrouw die "Sister Nelly" werd genoemd (stuk 2);

Dat zij een klacht heeft ingediend bij de Cel Mensenhandel van de Federale Politie van Ieper, die evenwel het verhoor op 6/3/2006, afbrak "wegens de zware emotionele toestand van het slachtoffer en de pijnlijke confrontatie met de feiten", zonder dat het verhoor nadien werd hernomen (stuk 2);

Dat het onderzoek bijgevolg onmogelijk kan zijn afgesloten geworden en bijgevolg, de procedure voorzien in de artikelen 61/3 e.v. diende gevolgd te worden, alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, minstens diende aangeduid te worden in het bevel, waarom deze procedure niet diende gevolgd te worden;"

De artikelen 61/2 tot en met 61/5 van de Vreemdelingenwet betreffen de vreemdelingen die het slachtoffer zijn van het misdrijf mensenhandel in de zin van artikel 433 quinquies van het strafwetboek, of die het slachtoffer zijn van het misdrijf mensensmokkel in de zin van artikel 77 bis van de Vreemdelingenwet in de omstandigheden bedoeld in artikel 77 quater 1°, uitsluitend voor wat de niet begeleide minderjarigen betreft, tot en met 5° van dezelfde wet, en die met de autoriteiten samenwerken. De Raad wijst erop dat in uitvoering van deze wettelijke bepalingen artikel 110 bis § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 het volgende stelt:

"Elke aanvraag voor het verkrijgen van het document voor de in artikelen 61/2 tot 61/4 van de wet bedoelde vreemdeling moet door een in het onthaal van de slachtoffers gespecialiseerd centrum, dat door de bevoegde overheden wordt erkend, naar de minister of zijn gemachtigde worden gestuurd."

Het zich beroepen op de procedure voorzien bij de artikelen 61/2 tot en met 61/5 van de Vreemdelingenwet kan derhalve enkel gebeuren door tussenkomst van een door de bevoegde overheid erkend centrum dat gespecialiseerd is in het onthaal van slachtoffers van voormelde misdrijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekende partij zich middels een dergelijk gespecialiseerd centrum tot de bevoegde minister heeft gericht teneinde de procedure voorzien bij voornoemde artikelen in werking te stellen en een aanvraag in te dienen teneinde het in deze procedure vereiste document te verkrijgen. Verzoekende partij toont in haar verzoekschrift niet aan dat zij via een door de bevoegde overheid erkend centrum gespecialiseerd in het onthaal van slachtoffers van mensenhandel en mensensmokkel aan de minister het vereiste document heeft gevraagd waardoor de procedure bepaald bij de artikelen 61/2 tot en met 61/5 van de Vreemdelingenwet kon worden gevolgd. Verwerende partij diende derhalve de procedure voorzien bij voormelde artikelen niet in haar motivering te betrekken. De door verzoekende partij bij het verzoekschrift gevoegde en ter terechtzitting neergelegde verhoren van 6 maart 2006 en 21 augustus 2008, respectievelijk bij de Federale Politie te Ieper – Cel Mensenhandel en bij de Federale gerechtelijke politie te Antwerpen – Afdeling Persoonsmisdrijven, doen geen afbreuk aan voormelde vaststellingen.

Luidens artikel 39/69 § 1 tweede lid 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter onder-steuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden rechtsbeginsel en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechts-beginsel door de bestreden rechtshandeling worden geschonden (R.v.St. nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v.St. nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St. nr. 135.618, 1 oktober 2006). De Raad stelt vast dat betreffende de opgeworpen schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 13 en 15 van het E.V.R.M. en van het algemeen principe van behoorlijk bestuur verzoekende partij niet uiteenzet op welke wijze deze artikelen en welk beginsel van behoorlijk bestuur door de bestreden beslissing worden geschonden. De Raad merkt op dat "de beginselen van behoorlijk bestuur" een veelzijdig begrip is dat meerdere beginselen in zich houdt en het de Raad onmogelijk is, en het hem evenmin

toekomst, uit de vage bewoordingen van dit middel het bedoelde beginsel van behoorlijk bestuur te distilleren. Verzoekende partij maakt onvoldoende duidelijk op welk beginsel van behoorlijk bestuur zij zich in dit middel beroept zodat er, verwijzend naar voormelde definitie van een middel, door de loutere verwijzing naar de beginselen van behoorlijk bestuur geen sprake is van een middel. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Verwerende partij heeft terecht in toepassing van artikel 75 § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 in het kader van haar gebonden bevoegdheid een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd steunend op het in het besluit aangegeven motief.

In de mate waarin verzoekende partij de materiële motiveringsplicht geschonden acht, slaagt zij er, gelet op het voorgaande, niet in aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de verwerende partij niet correct zijn en dat verwerende partij in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het enig middel is ongegrond.

De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september twee-duizend en acht door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. BIEBAUT.